

سالی که نکوست

عباس عبدي

یادداشت هفته پیش بنده در «اعتماد» عنوان «با نگاه مثبت» در این مقام بود که توضیح دهد چرا باید به دولت آینده نگاه مثبتی داشت. دلایل و شواهدی را در تایید این ادعا آورده بودم. یکی از خوانندگان اشاره کرده بود که شواهد برای رد این نگاه بیشتر است. در این یادداشت می‌خواهم به یکی از این شواهد اشاره کنم و تذکر دهم که وارد این بازی‌ها شدن چقدر خطرناک است. البته من به لحاظ تحلیلی با نظر این خواننده موافقم و شواهد مخالف نگاه مثبت را بیشتر میدانم ولی معتقدم که این فقط يك تحليل است، در مقام عمل باید اصل را بر نگاه مثبت گذاشت و فرصت ایجاد کرد که دولت آینده بر اساس آنچه ادعا کرده عمل کند، تاکید بر نگاه مثبت هیچ فرصتی را از ما نخواهد گرفت، ولی رویکرد منفي ممکن است فرصتهایی را زایل کند. زمان برای بدبین شدن و ناامیدی هست. ولی در این یادداشت به نمونه‌ای اشاره خواهم کرد که نشان دهم اگر دولت آینده به این موارد که ریشه عمیقی در میان اصولگرایان دارد توجه نکند، به سرعت وضع کشور بدتر از آن خواهد شد که گمان می‌کنند. آقای قزوه که از شعرای بانفوذ اصولگرایان هستند اخیراً نسخه مهمی را برای رفع بلای فساد نوشته و به آقای ریسی پیشنهاد کرده‌اند که «استدعای من آن است در همین یکی، دو سال آینده اسکناس‌های ایران عزیزمان منقش به تصویر این دو بزرگمردی باشد که دیناری به دنیا دل بستگی نداشتند. شاید به برکت این دو نام عزیز و مرام آنها پول ملی ما از شر شروران اقتصادی و پولشویان و رانتخواران به دور بماند.» اگر همین ایده تنها بود، میشد از کنار آن گذشت، ولی تردیدی نیست که این تصورات خطرناک به عنوان يك قاعده نزد بخش قابل توجهی از اصولگرایان فعال وجود دارد. مهم‌ترین ایراد آن وجود چنین گزاره عجیبی نیست، بلکه مساله اصلی این است که شاعران اصولگرا برای اقتصاد کشور نسخه می‌پیچند. این کار به معنای به قهقرا بردن مفهوم علم و کارشناسی است. البته نظریه پردازان اقتصادی آنان هم بعضاً خطرناک‌تر هستند چون هزینه اجرایی شدن پیشنهاد عجیب آقای قزوه در حد تغییر اسکناس رایج است که با چاپ پول‌های جدید می‌تواند انجام شود. ولی پیشنهاد تاسیس شرکت‌های صوری و وام دادن‌های بیهوده که نتیجه آن عدم بازپرداخت آنهاست از سوی

